

Jož. Steyerja, krznarja v Ljutomeru. Reči moramo, da nam je ta gospod bolj všeč, nego kateri Ptujski Hans; mi ga imamo vsi radi, prodava nam dobre kože in podplate in je v svojem obrtu več Slovenec, nego Nemec; ves njegov dom je slovenski in on sam je primoran občeovati z vsemi le slovenski. Čudno se nam zdi samo, da samostalno mesto Ptuj ali nima, ali si ne upa iz svoje sredine postaviti kandidata za dež. zbor. Nekaj v tem tiči; zato Slovenci pozor! — Mi pa Ljutomerčani smo na to prav ponosni, da dobimo iz našega malega trga dva deželna poslanca v Graški zbornici; taka čast sliši le večim mestom; ne pa takim zakotnim tržiščem, kakor je naš.

Dvoje častnih družb in njiji dela.

(Konec.)

„Slovenska Matica“ se ne more ponasati s tako ogromnim številom svojih udov, kakor družba sv. Mohorja, pa tudi ona dela marljivo v prosep našega slovstva in se lepo razvija. Udov je imela lani 1710, med temi v ljubljanski škofiji 850, v lavantinski pa le 345, kar je gotovo premajhno število, ako se pomisli, da lavantinska škofija šteje blizu toliko duš, kakor ljubljanska. Matica je dala svojim udom četiri knjige.

1. Letopis, v katerem je mnogo poučnih in znanstvenih spisov. Omenjamo le: Životopis štajarskim Slovencem, nepozabljivega prvoboritelja Božidara Raiča od profesorja dr. Glaserja, podučni spis: „Kaj človeštvo prideluje in uživa“ od dr. J. Vošnjaka, Gunduljič od Antona Trstenjaka itd. Najzanimivejša knjiga je:

2. „Slovenci in 1848. leto“. Spisal profesor J. Apih. Iz nje pozvemo, kako so se že l. 1848 štajarski Slovenci krepko borili za svoje narodne pravice. Zahtevali so slovenski jezik v šole in urade in že l. 1849 posebni oddelek namestništva v Celji. Deputacije, katera je šla na Dunaj, minister Bach ni posebno prijazno vzprejel. Marsikaj tega, kar so takrat želeli in zahtevali, dosegli smo tekom let, marsikaj pa je tudi še zdaj le želja.

V 3. knjigi so „Zbrani spisi Erjavčevi“, jednega najpridnejših in najpopularnejših pisateljev slovenskih, katerega spise bode zelo pogošala Mohorjeva družba.

4. knjiga donaša povest „Prihajač“ od Dolinarja, ki je kratkočasno pisana, pa vendar le pretemna slika slabe strani kmetskega ljudstva in razuzdanosti mladih in starih, fantov in deklet, dedov in žen v neki Gorenjski vasi. Proti taki spridenosti, katera celo cerkev oskruni, bi se gotovo združili z župnikom vsi pošteni ljudje in ne moremo si lahko misliti, da bi v taki opasnosti z odločno in pošteno voljo ničesar ne opravili. Toda pisatelju ni bil namen, spi-

sati moralne povesti za prosto ljudstvo, temuč predstavljati omikancem v umetniški obliki slike iz življenja.

V tekočem letu bode Matica spet dala štiri knjige, družba sv. Mohorja pa šestero knjig svojim udom. Naj vsi stari društveniki ostanejo zvesti in naj še pridobé novih obema društvoma. V to pomozi Bog!

Gospodarske stvari.

Vrstice o hmelju.

Lansko leto 1888 je bilo za spodnje Štajarsko, posebno Savinjsko dolino, kar se hmelja tiče, še dokaj ugodno. Zadelo ga ni toča, tudi mrčes in druge hmeljeve bolezni, ki jih je kaj mnogo, niso ga napadale. Moramo torej reči, da je bilo srednje dobro leto, cena pa se mu je tudi vzvišala in je bil naglo ves popradan. Ni čuda tedaj, da se je starim hmeljerejem prikupil in kakor je kazno, si nekaj novih pridobil, ker se tu in tam vidi, da na novo zemljo premetavajo.

V naših slovenskih listih se večkrat zdaj o tem pridelku, zdaj o onem piše in podučuje, le o hmelju prav redko; morebiti bi s temi vrsticami kateremu častitemu bralcu ustregel ali kakega neskušenega hmeljarja poučil. Če si kdo hmeljišče napravi, naj obrne v to zemljo, kolikor je mogoče, dobro, ker hmeljereja se le v dobri zemlji izplača, v slabi nikdar. Ali bi nekateri rekli: slabe zemlje za hmelj ni škoda; se ve, da je ni škoda, pa škoda je stroškov, truda in drugega dela, ker hmelj v slabi zemlji tako rekoč tudi nič ne vrže. Zatoraj je boljše imeti ga eno tretjino v dobri, kakor tri tretjine v slabi zemlji. Ko imaš hmelj nasajen in mu postaviš 3—4 metre dolge droge, moraš ga, ko se po kolu ovija, kjer je potreba, privezovati, vse stranske izrastke do poldruega metra visoko odrezati, ter ga, če plevel sili, večkrat okopati, ker zrahljana zemlja mu zelo ugaja in tako, če ga boš prvo leto dobro obdeloval, bode jeseni prav lep, zastaven hmelj in se smeš nadjati, da ga bo drugo leto veselje pogledati. Če ga, ko do polovice kolov priraste, z gnojnico zaliješ, se ve, da v mokrem vremenu, bode si kaj opomogel. V jeseni, ko ga obiraš, ne smeš ga porezati, ker to mu za drugo leto škoduje. Priporočanja je vredno, če je mogoče, v jeseni ga malo odkopati in na vsako sajenico vile gnoja vreči, pa dobrega gnoja, ne pa kake sušine. Neki hmeljar piše: Če hočeš imeti polen hmelj, gnoji ga v jeseni.

Kar se tiče obdelovanja hmelja, drugo leto je poglavitno oster, prav oster nož pri rezanju, kajti le, če ga boš gladko obrezal, smeš se nadjati, da ti bo krepke mladike pognal, če ga boš pa pri obrezovanju razčesal ne bode se